U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném předsedy JUDr. Karla Šimky a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **ROYAL CROWN DATABANK, s. r. o,** se sídlem Prokopova 156/11, Praha 3, zastoupená Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Černého 517/13, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje,** se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2016, č. j. KrÚ 40762/2016/ODSH/12, vedeném u Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích pod sp. zn. 52A 81/2016, o žalobcem vznesené námitce podjatosti předsedy senátu,

t a k t o :

Předseda senátu Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích JUDr. Jan Dvořák **n e n í v y l o u č e n** z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích pod sp. zn. 52A 81/2016.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobou podanou u Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích (dále jen „krajský soud“) se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2016, č. j. KrÚ 40762/2016/ODSH/12, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubice, odboru správních agend, oddělení přestupků (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 29. 2. 2016, č. j. OSA/P-7387/15-D/41, jímž byla žalobkyně, jako provozovatelka vozidla reg. zn. X, uznána vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť jako provozovatelka uvedeného vozidla nezajistila, aby při jeho užití na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, a to konkrétně tím, že v době před 10:38 hod. dne 8. 12. 2014, kdy byl přestupek zjištěn a zadokumentován, zaparkoval nezjištěný řidič na nábřeží Závodu Míru (poblíž budovy č. p. 2740) v Pardubicích předmětné vozidlo v rozporu s dopravní značkou IP25a, čímž se nezjištěný řidič dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, v návaznosti na

porušení § 4 písm. c) citovaného zákona. Současně se žalobkyně domáhá i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[2] Žalobu u krajského soudu podala žalobkyně prostřednictvím svého zástupce, advokáta Mgr. Jaroslava Topola. Dne 29. 3. 2017 se ve věci konalo ústní jednání, při kterém žalobkyně (resp. její nový právní zástupce) oznámila krajskému soudu změnu zastoupení a předložila plnou moc, kterou udělila pro zastupování v předmětném řízení Mgr. Václavu Voříškovi, advokátovi. V rámci tohoto jednání zástupce žalobkyně uplatnil námitku podjatosti předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka. Zástupce žalobkyně tuto námitku následně doplnil podáním ze dne 6. 4. 2017.

[3] Dne 19. 4. 2017 byla uvedená námitka podjatosti postoupena Nejvyššímu správnímu soudu.

[4] Námitka spočívá v tvrzené podjatosti předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka vůči osobě zástupce žalobkyně Mgr. Václava Voříška, kterou žalobkyně, resp. její zástupce, dovozuje z toho, že proti jeho osobě byla předsedou Krajského soudu v Hradci Králové JUDr. Janem Čiperou podána stížnost k České advokátní komoře, avšak tato byla dle přesvědčení zástupce žalobkyně iniciována právě JUDr. Janem Dvořákem. Dále pak zástupce žalobkyně shledává tvrzenou podjatost v postupu předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka v jiných řízeních, ve kterých zástupce žalobkyně převzal zastoupení, popř. vystupoval jako substitut advokáta Mgr. Jaroslava Topola. Mgr. Václavu Voříškovi mělo být předsedou senátu JUDr. Janem Dvořákem též sděleno, že si na něj zřídil složku a ještě neví, co s ní udělá. Smyslem složky má být hodnocení zástupce žalobkyně, jeho procesních kroků a případný podnět k zahájení kárného řízení u České advokátní komory. Uvedené vnímá Mgr. Václav Voříšek jako snahu o ovlivnění vystupování advokáta a *„nenormální“* chování předsedy senátu. Mgr. Václav Voříšek si stěžoval u státní správy krajského soudu. Místopředseda krajského soudu Mgr. Jan Ducháček v písemnosti ze dne 8. 7. 2016, sp. zn. St 4/2016, posoudil stížnost jako nedůvodnou, s čímž Mgr. Václav Voříšek nesouhlasí a hodlá činit další kroky (mj. se soudí se státem o peněžité zadostiučinění z důvodu jednání předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka). Jako důvod podjatosti jsou dále uváděna další konkrétní řízení vedená u krajského soudu, ve kterých Mgr. Václav Voříšek vystupoval jako zástupce jiných žalobců nebo jako substitut Mgr. Jaroslava Topola, v nichž se měl předseda senátu JUDr. Jan Dvořák chovat nevhodně, obtěžujícím a zastrašujícím způsobem, uvádět nepravdivá tvrzení, dopustit se pomluvy Mgr. Václava Voříška a nesprávné protokolace jednání, znevěrohodnit a zlehčovat institut stížnosti na konání soudce (předsedy senátu). Poměr předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka k Mgr. Václavu Voříškovi je tak podle zástupce žalobkyně zcela neobvyklý, nepřiměřený a může jmenovaného advokáta poškodit v rovině osobní i profesní. Zástupce žalobkyně Mgr. Václav Voříšek zároveň navrhl, aby v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o vznesené námitce podjatosti, které bude zveřejněno na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, nebyli žalobkyně ani její zástupce uváděni jménem, příjmením, sídlem a ani iniciály z důvodu ochrany osobních údajů. Uvedené odůvodnil zájmem na ochraně soukromí a na tom, aby nebyl zástupce žalobkyně *„sekundárně viktimizován“*.

[5] Součástí přípisu, kterým byla Nejvyššímu správnímu soudu postoupena námitka podjatosti, bylo vyjádření předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka. Jmenovaný předně uvedl,

že se v předmětné věci necítí být jakkoliv podjatým. Námitka podjatosti je přitom spatřována v důvodech, na nichž byla založena již předchozí obdobná podání zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška. Uplatnění námitky podjatosti je pokus o obstrukci soudního jednání, která má podle JUDr. Jana Dvořáka za cíl zhatit jednání soudu a oddálit rozhodnutí ve věci samé. K tomu JUDr. Jan Dvořák poukázal na rozhodovací činnost Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech. Pokud se jedná o podnět k zahájení kárného řízení s Mgr. Václavem Voříškem u České advokátní komory, pak tento JUDr. Jan Dvořák nepodal, přičemž podal-li jej předseda Krajského soudu v Hradci Králové, nelze z tohoto postupu dovozovat podjatost uvedeného předsedy senátu. JUDr. Jan Dvořák dále konstatoval, že o možném zneužití institutu námitky podjatosti soudce (předsedy senátu) a institutu stížnosti svědčí předchozí praxe Mgr. Václava Voříška, přičemž zrekapituloval několik již řešených případů. Mgr. Václav Voříšek dosud pravidelně v mnoha řízeních u krajského soudu těsně před konáním jednání uplatňoval námitku podjatosti, opřenou o shodné či obdobné podklady, které rozšiřoval o další stížnosti a podněty ke státní správě krajského soudu. Současně předkládal substituční plnou moc a tvrdil, že námitku podjatosti nemohl uplatnit dříve, neboť byl o tomto informován Mgr. Jaroslavem Topolem těsně před konáním jednání. V nyní projednávaném případě pak byla nová plná moc udělena Mgr. Václavu Voříškovi těsně před konáním jednání, zcela evidentně se tak může jednat o novou účelovou a obstrukční procesní strategii.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil vznesenou námitku podjatosti a dospěl k závěru, že není důvodná.

[7] Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. *jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučeni jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem pro vyloučení nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech*.

[8] Ze spisu předloženého krajským soudem vyplývá, že informace o osobě předsedy senátu byla žalobkyni poprvé zpřístupněna v přípisu ze dne 30. 8. 2016, č. j. 52A 81/2016 - 19, jímž byla
poučena o možnosti vznést námitku podjatosti. Tento přípis byl doručen zástupci žalobkyně Mgr. Jaroslavu Topolovi dne 6. 9. 2016. Plnou moc Mgr. Václavu Voříškovi udělila žalobkyně až dne 16. 3. 2017, přičemž tento ji přijal a krajskému soudu předložil při jednání společně s podáním námitky podjatosti až dne 29. 3. 2017. O poměru JUDr. Jana Dvořáka k nově zvolenému zástupci se tak žalobkyně mohla dozvědět nejdříve ve chvíli, kdy Mgr. Václav Voříšek přijal zmocnění, tedy dne 29. 3. 2017. Námitka podjatosti vznesená týž den při jednání krajského soudu v dané věci tak byla uplatněna včas.

[9] Vyloučení soudce pro podjatost představuje výjimku z ústavní zásady, že nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci a příslušnost soudu i soudce stanoví zákon, vyjádřené v čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Tato výjimka vyplývá ze základního práva, aby ve věci rozhodoval nezávislý a nestranný soudce, které je jednou z esenciálních součástí práva na spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod). V zájmu zajištění

nezávislosti a nestrannosti soudního rozhodování je tedy přípustné, aby v některých případech došlo k odnětí věci zákonným postupem určenému soudci a jejímu přikázání soudci jinému; k tomu však může dojít jen výjimečně a ze skutečně závažných důvodů, které soudci reálně brání rozhodnout v souladu se zákonem nezaujatě a spravedlivě (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2003 č. j. Nao 19/2003 - 16), tedy když je evidentní, že vztah soudce k věci, účastníkům či jejich zástupcům dosahuje intenzity vylučující nestranné rozhodování soudce [nález Ústavního soudu ze dne 3. 7. 2001, sp. zn. II. ÚS 105/01 (N 98/23 SbNU 11)].

[10] Při rozhodování o vyloučení soudce nejde pouze o hodnocení jeho subjektivního pocitu, zda se cítí být podjatý či nikoli, nebo o hodnocení osobního vztahu soudce k účastníkům řízení či jejich zástupcům, ale v konečném důsledku zejména o objektivní úvahu, zda lze s ohledem na veškeré okolnosti případu mít za to, že by soudce podjatý být mohl, přičemž tato úvaha musí vycházet z hmotněprávního rozboru skutečností, které k pochybnostem o nestrannosti soudce vedly [nález Ústavního soudu ze dne 27. listopadu 1996 sp. zn. I. ÚS 167/94 (N 127/6 SbNU 429) a ze dne 3. července 2001, sp. zn. II. ÚS 105/01 (N 98/23 SbNU 11)]. Mají-li pochybnosti o nepodjatosti soudce vyplývat z jeho poměru k účastníkům řízení či k jejich zástupcům, může se jednat jak o poměr přátelský, tak nepřátelský, přičemž nepřátelský poměr musí pro vyloučení soudce z projednávání a rozhodnutí věci dosahovat určité intenzity (srov. např. již citovaný nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 167/94).

[11] V kontextu nyní řešeného případu Nejvyšší správní soud předesílá, že obsahově prakticky shodnými námitkami uplatněnými Mgr. Václavem Voříškem se ve skutkově obdobných věcech již zabýval. Mgr. Václav Voříšek opakovaně namítá podjatost předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka z důvodu, že *„si na něj vede složku“*, pomlouvá jej a uvádí nepravdivá tvrzení. Dále Mgr. Václav Voříšek poukazuje na svá různá předchozí podání a stížnosti na jmenovaného předsedu senátu, přičemž upozornil též na skutečnost, že proti jeho osobě byla předsedou Krajského soudu v Hradci Králové JUDr. Janem Čiperou podána stížnost k České advokátní komoře.

[12] Nejvyšší správní soud přitom již v usnesení ze dne 30. 11. 2016, č. j. Nao 282/2016 - 92, uvedl, že se prakticky totožnými námitkami jako v nyní projednávané věci zabýval v rozsudku ze dne 10. listopadu 2016, č. j. 7 As 158/2016 - 69, v němž nebyly shledány důvodnými. Nejvyšší správní soud v citované věci posuzoval v rámci kasačního přezkumu dle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. tvrzení stěžovatele, že JUDr. Jan Dvořák *„dne 15. 6. 2016 sdělil zástupci stěžovatele* [pozn. soudu – v obou zmíněných věcech i nyní jde o Mgr. Václava Voříška], *že se opakovaně dostavil jako advokát na nařízené jednání se zpožděním a že si na něj založil složku, kde si to eviduje a že ještě neví, co s touto složkou udělá“* a *„o zástupci stěžovatele v rozsudku krajského soudu navíc tvrdí zcela nepravdivé údaje a to, že volí opakující se, nikoliv již náhodnou a neúčelovou procesní strategii, kterou se buď snaží zmařit soudní jednání, či narušit alespoň jeho průběh. Tato strategie zpočátku spočívala v žádostech tohoto advokáta o odročení jednání a přeložení na jiný termín z různých jím uváděných důvodů. Například ve věci 52 A 13/2015 tvrdil, že se musí zúčastnit jiného jednání u Krajského soudu v Hradci Králové“*. JUDr. Jan Dvořák je vůči zástupci stěžovatele údajně přehnaně podezíravý a zcela neobvykle na něj zaměřuje svoji pozornost. Sedmý senát Nejvyššího správního soudu v citovaném rozhodnutí zohlednil, že stížnost substituta na samosoudce

JUDr. Jana Dvořáka vyhodnotil místopředseda krajského soudu jako nedůvodnou, a dospěl k následujícímu závěru: *„V odůvodnění napadeného rozsudku jsou proto následně jako obiter dictum obsaženy úvahy soudu o údajném obstrukčním a účelovém jednání zástupce stěžovatele, které má spočívat v tom, že se opakovaně dostavuje se zpožděním na nařízená ústní jednání. Z textu podrobného odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že tyto úvahy soudu měly bezprostřední vazbu na toto konkrétní řízení. Byly rovněž uvedeny i odkazy na řízení v jiných věcech, kdy se tento zástupce rovněž nedostavil včas na nařízené jednání. V tomto kontextu je proto nutné vnímat zmínku o složce, kterou si měl soudce na obdobné případy vést. Nepochybně je tím míněno, že soudce měl přehled o tom, že se jedná o opakované jednání žalobce, což bylo následně podrobně uvedeno v odůvodnění rozsudku. Šlo tedy o názor soudu na způsob výkonu advokátní činnosti zástupce stěžovatele. Podrobné odůvodnění této okolnosti má bezpochyby i preventivní funkci. Účastníci a jejich zástupci získali náhled soudu na takový procesní postup a mohou se tomu v budoucnu přizpůsobit. Osobní antipatie či nepřátelství, které by mohly důvodně zpochybnit nepodjatost předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka, zde nejsou zřejmé. Postup JUDr. Jana Dvořáka nezakládá důvod k domněnkám o soudcově osobní zainteresovanosti v stěžovatelově věci ani o jeho vztahu k zástupci stěžovatele. Lze tedy uzavřít, že objektivní skutečnosti v daném případě nenasvědčují domněnce o soudcově podjatosti. Jestliže vyjádření JUDr. Jana Dvořáka o „složce“ a údajně pomlouvačné odůvodnění rozsudku nezaložila relevantní pochybnost o podjatosti soudce v rámci řízení, jehož se bezprostředně týkala, tím spíše nemohou objektivně narušit důvěru v nestrannost tohoto soudce v řízení jiném.“*

[13] Uvedené závěry jsou plně aplikovatelné také v nyní projednávané věci. Pro posouzení argumentace žalobkyně, resp. jejího zástupce, není za daných okolností podstatné, zda Mgr. Václav Voříšek vystupoval jako substitut Mgr. Jaroslava Topola (zejm. v dřívějších případech), anebo mu byla udělena nová plná moc, a tedy převzal zastoupení, jak tomu bylo v nyní projednávané věci. Podstata namítaných skutečností je totiž *de facto* stále stejná. Z citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu plyne, že zdejší soud neshledal nesprávným vyjádření místopředsedy krajského soudu ke stížnosti Mgr. Václava Voříška ze dne 8. 7. 2016, sp. zn. St 4/2016, nadto týkající se jiné věci, ani neshledal jakékoliv důvody podjatosti předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka, které Mgr. Václav Voříšek spatřoval především v jeho postupu v jiných řízeních.

[14] Nejvyšší správní soud pak opětovně zdůrazňuje, že důvodem pro vyloučení soudce (resp. předsedy senátu) ve smyslu § 8 odst. 1 s. ř. s. nejsou okolnosti, které spočívají v jeho postupu v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech. Souhlasit lze též s názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 119/2017 – 92, že *„[s]kutečnosti uvedené Mgr. Václavem Voříškem a listiny jím předložené spíše než to, že by byl JUDr. Jan Dvořák podjatý, dokládají, že Mgr. Václav Voříšek v řízení před krajským soudem opakovaně činil a stále činí různé kroky vedoucí k maření jednání u soudu. Vzhledem k jejich opakování (jakož i s ohledem na jistý prvek systematičnosti, který lze v jednání Mgr. Václava Voříška vysledovat) není překvapivé, že jeho rozličné procesní kroky vnímá předseda senátu JUDr. Jan Dvořák, kterému jsou z úřední činnosti známy, nikoliv jako skutečnou obranu klientů jmenovaného advokáta v konkrétních případech, jež by byla zaměřena na podstatu věci, ale spíše jako účelově vedené jednání sledující „mimoprocesní cíle“ prodlužující a znesnadňující meritorní rozhodnutí soudu“*. Jinak nelze nahlížet ani na okolnosti nyní projednávané věci, ve které Mgr. Václav Voříšek, těsně před konáním

jednání u krajského soudu převzal zastoupení žalobkyně od Mgr. Jaroslava Topola, načež namítl, že je vůči němu předseda senátu JUDr. Jan Dvořák podjatý.

[15] Co se týče tvrzení zástupce žalobkyně, že vůči jeho osobě byl předsedou Krajského soudu v Hradci Králové JUDr. Janem Čiperou učiněn podnět k zahájení kárného řízení u České advokátní komory, přičemž měl být tento postup podle přesvědčení zástupce žalobkyně iniciován právě JUDr. Janem Dvořákem, pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že se v části týkající se osobní zainteresovanosti JUDr. Jana Dvořáka na tomto podání jedná o ničím nepodloženou fabulaci zástupce žalobkyně. V daném kontextu je však nutné též odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2007, č. j. Nao 14/2007 - 26, podle něhož není důvodem pro vyloučení soudce podle § 8 odst. 1 s. ř. s., pokud soudce podá na žalobcova zástupce stížnost k České advokátní komoře, v níž dává na zvážení zahájení disciplinárního řízení s tímto advokátem, neboť stěžující si soudce advokátův způsob zastupování (zejména účelové podávání námitek podjatosti) považuje obstrukčním a zneužívajícím zákonné ochrany na spravedlivý proces. Postup předsedy krajského soudu tak lze hodnotit jako souladný s jeho úřední povinností, přičemž v žádném případě nezakládá důvod k jakýmkoliv domněnkám o osobní zainteresovanosti předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka ve věci žalobkyně, ani o jeho vztahu k zástupci žalobkyně. Přestože tedy zástupce žalobkyně může mít subjektivně za to, že by jmenovaný předseda senátu měl být vyloučen, objektivní skutečnosti v daném případě vůbec nenasvědčují domněnce o jeho podjatosti.

[16] Dále je třeba poznamenat, že namítaná procesní pochybení (např. směřující vůči protokolaci, oslovování úředních osob dosaženým akademickým titulem atp.), ať již v tomto či jiném řízení, nelze podřadit pod důvody podjatosti uvedené v § 8 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud se proto jimi při rozhodování o tom, zda je předseda senátu JUDr. Jan Dvořák vyloučen, nemohl věcně zabývat.

[17] Lze tedy shrnout, že kumulace různých stížností na konkrétního předsedu senátu, poukazování na jeho postup a reakce stran obstrukčního jednání zástupce žalobkyně, neprokázaná tvrzení o pomluvách a nepravdách ze strany předsedy senátu vůči zástupci žalobkyně a domnělá a nepodložená procesní pochybení předsedy senátu v jiných řízeních, jakož i v předmětné věci, nejsou v daném případě důvodem pro vyloučení předsedy senátu z rozhodování o věci samé. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru o nepodjatosti předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka v projednávané věci.

[18] Pro úplnost k požadavku Mgr. Václava Voříška, aby z důvodu ochrany osobních údajů nebyly ve zveřejňované verzi rozhodnutí Nejvyššího správního soudu uvedeny jméno, příjmení, adresa sídla či pobytu, ani iniciály žalobce a jeho zástupce, Nejvyšší správní soud uvádí, že zveřejňování a anonymizace rozhodnutí zdejšího soudu se řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 1. 2012 (dále jen „směrnice“). Ve vztahu ke zveřejnění údajů o žalobkyni i jejím advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého anonymizaci zejména nepodléhají:

b) údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva; jména a příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující se k těmto osobám),

d) jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců,

e) jména a příjmení advokátů, státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočníků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.

[19] Jak již zdejší soud uvedl např. v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012 - 29 (jakkoliv se tento rozsudek týkal poskytování informací, argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít také v této věci), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným.

[20] K výše uvedenému lze v nyní projednávaném případě jen dodat, že v modifikované podobě totéž platí i o údajích o žalobkyni.

[21] S ohledem na výše uvedené tedy dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobkyně či Mgr. Václava Voříška, advokáta. Pokud se Mgr. Václav Voříšek cítí být „sekundárně viktimizován“, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2017

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu